

גיליון 117

אוקטובר 2024 • תשרי ה'תשפ"ה

חרדה כמעט
עצמית
תקווה-בחמה
תשישות
תקווה-בחמה

שנה באוקטובר

גיליון מיוחד מאת שורדות ושורדים של האסון

קורות וקוראים,

הגיליון הזה של כתב העת מוטיב הוא גיליון מיוחד, המוקדש לאסון השבעה באוקטובר, במלאת שנה לטבח.

בחרנו הפעם לתת כמה רק לשורדות ושורדים של הזוועות. אלה שעמדו מול אכזריות המחבלים, אלה שאיבדו את הקרובים להם ביותר, אלה שזכו לחזור מהשבי ואלה שיקריהם עדיין שם.

הרכבנו את הגיליון מן המילים האותנטיות של אותם שורדות ושורדים, דרך המסע הבלתי נגמר בין הרגשות שמניעים ומטלטלים את כולנו מאז היום הארוך ההוא: בלבול, חרדה, כעס, עצב, דאגה, תשישות, נקמה, ייאוש, נחמה, תקווה.

מתוך הטקסטים הקשים שלהם על אירועי אותו יום ארוך והימים שאחריו, אנחנו רוצים לחבק ולהוקיר את כל שאר הילדים, הנשים והאנשים שעברו את החוויות הנוראיות האלו, ומבקשים להודות לכל כוחות הביטחון וכיתות הכוננות שהצילו ועדיין מצילים חיים יום-יום, לאחל החלמה שלמה ומהירה לכל הפצועות והפצועים, להשתתף בצערן של המשפחות השכולות, ולייחל לחזרתם של כל אלה שעדיין נמצאים בשבי מפלצות הטרור.

שנזכה כולנו לימים טובים יותר,

אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת

יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

מירי משדרותף

שבעה באוקטובר

שבעה באוקטובר 2024

שעת בוקר מוקדמת, מתעוררת לחוסר ודאות המלווה בפחד מוזר.

מדוע האזעקות אינן פוסקות?

במוחי כבר מדמיינת, פרצה מלחמה!

ממהרת להתקשר בפלאפון ומחפשת תשובה לשאלה.

אבל מדוע העירייה לא עונה?

היריות מתגברות ונשמעות בחוזקה, מבינה שמהו נורא קרה,

ואני שמנותקת בשעה זאת מכל העולם, ממהרת לנעול עצמי בתוך החדר הקטן ומתיישבת עם הכלבה האהובה על המיטה ולוחשת באוזנה בחיבה:

"את יקרה לי מכול, אעשה למענך הכול."

פתע שומעת מישהו צורח באמצע הרחוב

"מחבלים בשדרות היכנסו לבתים."

אני מתפללת בלחש לאלוהים, בבקשה שמור לי על הילדים, שמור לי על הנכדים.

הירי הולך ומתגבר ומחשבות מתרוצצות במוחי, הנה הם באים!

עוצמת את עיניי ומחכה לתורי, בדמיוני רואה תמונת ילדות,

כיצד משפחתי חיכתה בארץ נכר לגורלה המר.

נזכרת בסיפורים שסיפרו לי הוריי על רעב והשמדה של כל משפחתי שהוכחדה בשואה.

לפתע שומעת דפיקות חזקות בדלת ביתי.

מחשבה עוברת במוחי, הנה עכשיו הגיע תורי!

אומרת תפילה אחרונה, "שיר המעלות, אשא עיניי אל ההרים, מאין יבוא עזרי..."

פתע שומעת את קול ילדי, "אימא, את בסדר? אימא אנחנו פה."

אימא בואי, בורחים מכאן, לא יודעים לאן, בורחים למקום מבטחים."

מאז עברה כמעט שנה, עדיין מחכה לנס או ישועה,

שתיפסק המלחמה וישובו החטופים לביתם כשנשמתם באפם.

ושיגיע כבר השלום ונבנה עם שכננו עתיד טוב יותר,

ועל מורשת אבותינו לא נוותר.

גדי לוי

דמי הותר לכרסום

בשכּעה
נפרץ גדר אמוץ.
במערמי
נצבתי,
דמי הותר.

כל עדי
בהו במרחקים
בקמילת
בטחוני,
דמי הותר.

מביתי
אין מי שיוביל
תקומת
חרותי,
דמי הותר.

בתפּת,
בין כל האורבים
לאחיות
קיומי,
דמי הותר.

דמי הותר לפרסום.
לבי הותר לכרסום.
נשמתי אתרה,
תועה ועקרה.

ובבקר,
עת לפקח עין,
תבהלה,
הוערתי,
דמי הותר.

הותר לפרסום.

10.12.2023

מר הפקרה, נתניהו, אל תשלח ידך אל הנער!

אני מתגוררת בירושלים כבר שנים רבות ובחיי הקודמים, לפני טבח השבעה באוקטובר, ביליתי לא מעט בסנימטק שממוקם בגיא בן הינום. מקום פסטורלי וירוק שצופן סוד אפל. שם הקריבו בני ישראל ילדים חסרי ישע. תנור גדול עמד במרכז גיא ההריגה וילדים נשרפו בתוכו, חיים.

התרבות היהודית העתיקה, כמו רוב תרבויות קדם, נהגה להקריב קורבנות אדם. לא צריך לחפש בשבטים נידחים ולפלבל בעיניים, גם אצלנו עקדו ילדות וילדים למולך. ועדיין! אנחנו עוקדות ועוקדים כבר 365 ימים של טירוף ואובדן דרך. מפקירים את עצמנו לדעת.

גיא בן הינום הוא השם שמתוכו גזרה העברית את המילה גיהינום, וכי מה גרוע יותר מאם ואב העוקדים את ילדיהם? מפקירים באופן אידיאולוגי - כחלק מתנועה המונית המשוכנעת בצדקת הדרך ובמחירים שעליה לשלם?!

מי הוא אותו מולך? אותו מלך שהכתרנו להמית את ילדנו ועתיידנו? האם מותר לשאת את שמו?

101 חטופים נעקדים יום ביומו, נאנסים בגוף ובנפש. מופקרים לגורלם. אבל האמת היא שההפקרה שלהם, שעוד רגע כבר התרגלת אליה, היא רק אחת בסדרה של הפקרות. ברגע של יושר אפשר להודות: התרגלת. בדיוק כמו שהמולך רצה. התרגלת לידיעה שעופר עושה את צרכיו הכתומים מידי, לתוך בקבוק מעופש. התרגלת שגופו מתפרק אל תוך עצמו, רקמה אחר רקמה. התרגלת למחשבה שהוא אוכל מעט, אם בכלל, כשבעגלת הסופר שלך נערמים המצרכים. משיכת כתף, צקצוק לשון, לייק לפוסט בועט, אולי אפילו שיתוף בקבוצת הוואטסאפ השכונתית. אחרי הכול, יש חיים לחיות וכמה צער אפשר לשאת?

את הסיכה ההיא שרכשת כתרומה שכחת להעביר מדש הבגד. גם המולך לא מקפיד! זה קורה. חורף ואביב, קיץ ועכשיו כבר סתיו. שוב סתיו! איפה הסיכה ההיא? ! הגוויות נערמות - מה לנו כי נליץ? ! המופקרים, חלקם כבר לא ממש איתנו, ובכלל, דמם כבר נמהל בדם חיילים, בחורבן ואש ותימרות עשן. עייפנו מאשמה. והמולך? מה איתו? השוחט שחט והמפקיר הפקיר. ואין חדש תחת השמש.

בגיא בן הינום עמד תנור ובתוכו ילדים צווחים. גם הוריהם עמדו במעמד המקודש של ההקרבה והצווחות הטריפו את חושיהם. העם הקדוש שלנו, בחמלה איך סופית ביקש להקל במעט. לא על הקורבנות, זה לא! אבל על ההורים הללו. עם המבט המבוטת. מתראיינים באולפנים, חוסמים כבישים, נטרפים מדאגה. וכל העם רואים את הקולות והם היו מכים בתופים גדולים. מרעישים עבור ההורים. המילה תופת נגזרת מהמילה תופים. עברית קשה שפה. רעש שמכסה על האימה.

נשמע ברברי? מחריד? לא אנושי? חוכמה קטנה מאוד היא להפקיר, להסיט את המבט, להסביר באלפי דקירות של טיעונים, של אבל, ובתנאי. חוכמה קטנה מאוד היא לשסות אותנו אלה באלה. נתניהו יפקיר את כולנו. החטופים הם רק ההתחלה של הסוף.

חוכמה קטנה מאוד היא לעקוד. בעולם העתיק רבים עקדו את ילדיהם. זו לא מסירות, לא אמונה, לא גדלות רוח ולב. אין במה להתפאר. עלינו לבוז, לקלס ולהדוף את העיוות הזה.

חוכמה גדולה היא דווקא לשמוע, מביין השאגות, את הלחישה "אל תשלחי ידך אל הנער".

סט הערכים שלאורו גדלנו נרמס, נשחק והתעוות לאורך השנים האחרונות. מים רבים לא יכסו את החרפה. דרך הספר שכתבנו על מר הפקרה, בנימין נתניהו, נוודא שמורשת הדמים האפלה של המולך תיחקק לדיראון עולם. נתניהו, 365 ימי הפקרה. ואנחנו גם נתקן את שהחרבת. גור לך.

נעם דן היא בת דודתה של הדס קלדרון, אימם של סהר וארז שנחטפו ושבו בעסקת נובמבר מצילת החיים. אביהם, עופר קלדרון, עדיין בשבי בעזה. דודתה כרמלה דן ודודניתה נויה דן נרצחו בקיבוץ ניר עוז במהלך הטבח ב־7.10.2023.

השנה שחלפה

בוקר שבעה באוקטובר נפתח באזעקת "צבע אדום" מפתיעה, ששלחה אותנו מייד אל הממ"ד.

הקיבוץ שלנו, ארז, הנמצא תשע מאות מטרים מגבול עזה, הותקף בידי שלושים מחבלי החמאס, שלמזלנו הגדול נבלמו על הגדר. כיתת הכוננות של הקיבוץ לחמה נגדם והצילה את כולנו. בקרב הגבורה איבדנו את חברנו בן הקיבוץ, אמיר נעים ז"ל, רס"ן במיל ביחידת יהל"ם.

עשרים ואחת שעות היינו נצורים בממ"ד בביתנו, כשחלק מן הזמן אנו עדים לירי המסיבי סביב הקיבוץ. ובשעת בוקר מוקדמת של יום ראשון, 08.10.24, התפנינו מהקיבוץ בחשכה, חולפים דרך שדות קטל שידעו קרבות ממושכים ומוות רב במהלך היממה שחלפה.

בזאת החל המסע הגדול שטלטל אותנו במהלך כל השנה שחלפה. מסע שאך זה הסתיים, עם חזרתנו לקיבוץ.

בתחילת הפינוי שהינו כשבועיים אצל חברים טובים בקיבוץ קריית-ענבים. שם פגשנו את הגשם הראשון של השנה החדשה ואת בוריס, חזיר הבר העצום בגודלו. הקיבוץ הזה הסמוך לירושלים, עטף אותנו בירק היערות סביב והיטיב עימנו.

אולם מתוך געגוע עז לקהילה שלנו, חברנו אל יתר אנשי הקיבוץ במצפה רמון, העיר אשר קלטה אותנו ברוחב לב למשך חמשת החודשים הבאים.

מעולם לא שמחתי כל כך לפגוש את חבריי לקיבוץ, כמו ששמחתי ברגע שבו חברנו לכולם. האסון ליכד את כולנו והוציא מהאנשים צדדים שטרם ראיתי.

בתקופת שהותנו במצפה רמון, הרבנו לטייל גם בחוג המשפחה. פגשנו את יפי המכתש, את היעלים ואת השקט המדברי שלו נזקקנו. נולי, כלבתנו בת השמונה, הגיעה איתנו לכל מקום. היא הייתה מאושרת.

התגוררנו בחדר קטנטן במלון בוטיק מקומי, והארוחות הוגשו לכולנו במרוכז.

אל מצפה רמון הגיעו הרבה מוזיקאים להופיע בפנינו.

זכינו להתרפק עם מוזיקה מצוינת על הדשא המרכזי ולהתחכך באבק כוכבים הכולל גם צילומי סלפי.

הפעם הראשונה שבה זכינו לבקר בקיבוצנו על מנת להצטייד בבגדים נוספים, הרגישה לי כמו גיחה אל תוך שדה הקרב.

הבית שלנו היה שטח צבאי סגור. התלווה אלינו ג'יפ עם חיילים חמושים מרגע הכניסה ועד עזיבתנו.

בתחילה נסענו כמה רכבים בטור, ופתאום הורו לנו לצאת עקב פינוי פצועים מן הרצועה. אחר כך שבנו בשיירה פנימה. הייתה זו תחושת אימה אמיתית, מלווה בקולות נפץ רבים, ירי ומסוקי קרב בשמיים.

במהלך חודש נובמבר, נקראנו לשוב לעבודה כמפעל בקיבוץ. הייתה לכך חשיבות רבה, הן כקהילה והן לנו עצמנו.

כך מצאתי את עצמי נוסע מדי יום כשלוש שעות בהסעה מאורגנת. חווה זריחות מטריפות במכתש רמון וקשתות מרהיבות כשהגשם יורד על מרחבי צאלים.

ובדרכנו מהקיבוץ חזרה לעת ערב, השמש שקעה במופעי אומנות, במשיכות מכחול אלוהיות על פני כביש 232, שהיה שדה קטל רק מספר שבועות קודם.

בחדרת קודש ובגודש בגרון, עצרנו לא פעם על אדמת ה"נובה" ליד רעים, בדרכנו למצפה רמון. התהלכתי בין השמות והפרצופים הצעירים שבאו לרקוד ומצאו את מותם באכזריות נוראה, או נלקחו בכוח אל המנהרות בעזה.

הכביש היה זרוע כוויות חרוכות, במקומות שבהם עלו המכוניות באש על יושביהן.

מכיוון שהתאפשר לי, בחרתי לעבוד ארבעה ימים בשבוע. באמצע כל שבוע, לקחתי לי יום לריפוי הנפש. ציורים שציירתי בחדר האומנות שנפתח עבורנו באכסניית הנוער בעיר, שחררו שדים שנקלעו בתוכי. המוות שלט שם ביד רמה.

כמו כן, התחלתי לכתוב את ספרי השני, שמושפע אף הוא מאירועי ה-7 באוקטובר 2023.

באפריל עברנו לקריית גת.

הקהילה קיבלה בניין דירות חדש מהניילון למגורים זמניים וחבילת ריהוט חדשה. מעולם לא גרתי בדירה ענקית שכזו. מעולם גם לא חוויתי מעליות בכל יום.

באוגוסט חזרנו הביתה.

מנסים להתרגל לשגרה החדשה, בלי כל החברים שנרצחו סביבנו. בכל מוצאי שבת, אנחנו תומכים במשפחות החטופים, בצומת שלנו שהיה גם הוא שדה קטל.

הייתה זו שנה המורכבת מצער גדול, אך גם מאושר יחסי. הייתה לי שנה מיוחדת.

ציורים מאת רפי דגן

זיו גומא

אין לנו זכות שלא לזכור ולהזכיר את השבעה באוקטובר.

אין לנו יכולת להכיל סיטואציה של יישובים נדרסים באכזריות אין-סופית, לראות איך חבל ארץ נכבש תוך דקות ומוחזר בדם יקר.

אין לנו רשות לאבד זיכרון של אף אישה ואיש, ילד וילדה מאחינו שנרצחו, עונו, נשרפו, נחטפו - וחלקם עודם בגיהנום. אנשי הקיבוצים, העיירות, המושבים והכפרים השלווים, ואנשי המסיבות מלאות השמחה. שלווה ושמחה שהפכה באחת לאימה שאין לתאר.

אין לנו גיבורים פרט לכיתות הכוננות, השוטרים, החיילים, אנשי ההצלה והאזרחים - מי מפנה אזרחים תחת אש ומי יוצא לקרב ללא נשק מתאים.

אין לנו מקום להסיט מבט מקור הרוח, האכזריות, הגאווה והתרוממות הרוח של אויבנו בעודם מבצעים את הטבח הנורא. אין לנו איך להבין את הכישלון הכולל שלנו. עדיין לא.

אין לנו עם אחר. עם שקם להגן על נפשו, ומייד אחר כך, גם קם לחבק את אחיו השורדים.

אין לנו מקום אחר, מדינה אחרת שהיא שלנו. של כולנו.

אין לנו הנהגה ראויה לזכר אחינו שנרצחו ונפצעו בגוף ובנפש.

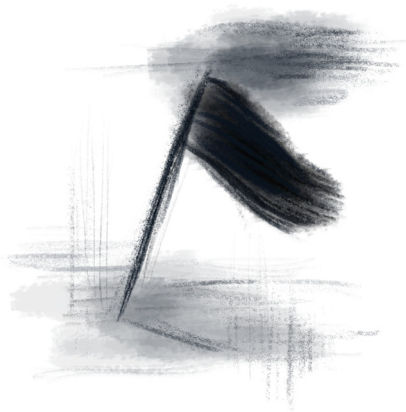
אין לנו ברירה אלא להילחם - להילחם על קיום המדינה ולהיאבק על דמותה.

אין לנו זכות לא לזכור ולהזכיר את השבעה באוקטובר.

אין.

פתאום אין.

והאין הזה נוכח כל כך.

לא ייתכן שראש הממשלה של ישראל משאיר אנשים למות

דמיינו שחם לכם. בעצם, לא צריך לדמיין. קיץ בישראל וחם מאוד עכשיו. איך אתם מגיבים למזג האוויר ביולי-אוגוסט. איך אתם הולכים ברחוב ואומרים זה לזה "חם פה כמו בגיהנום" או "אוי, איך אפשר לחיות ככה?"

עכשיו דמיינו את החטופים במנהרות. כמה שחם לכם - להם חם פי מיליון. אני יודעת - הייתי שם. חם ולח ומגעיל ומסריח וכל כך קשה לנשום.

מכירים את זה שממש בא לכם מים ובדיוק אין? ואז עוברת מחשבה בראש על מה תשתו בבית, או על איזה בית קפה או סתם חנות, שאפשר יהיה לעצור רגע ולקנות משהו. בקבוק מים קרים. קפה קר עם מלא קרח. משהו. העיקר להרוות את הצימאון.

אני רוצה לספר לכם על הצמא במנהרות. אין שם מים קרים, גם לא מים נקיים. יש כמה לגימות ביום, של מים מלוחים.

אני רק רוצה להגיד למי ששם: תחזיקו מעמד חברים. אני יודעת שהמים מלוחים, מגעילים ורוחים, אבל תשתו לאט לאט. לא כי בא לכם, אלא כי צריך, לגימה אחרי לגימה. חלק ממני נשאר שם ואני חייבת לדאוג שכולם ישתו. שלא יתייבשו לגמרי.

אני זוכרת את הימים הראשונים שלי שם. לא הבנתי מה קורה פה. מה קורה לי. הרי זה לא ייתכן. לא הגיוני. לא נתפס. עבר יום ועוד אחד ועוד. 55 ימים. אני זוכרת ססירבתי להאמין שממשלה יכולה להפקיר ככה את האזרחים שלה. אומנם לא הצבעתי לגוש הימין, אבל עדיין, איך זה ייתכן שמשאירים אותי בעזה? ומילא אותי, איך משאירים אנשים מבוגרים, חולים, ילדים?!

ביבי, כבר קשה לספור ימים. מעל תשעה חודשים שאתה משאיר אותם שם. בחורף השארת אותם בקור הבלתי נסבל בלי שמיכות. הם נשארו בבגדים הקצרים שבהם נחטפו בשלהי הקיץ שעבר. עכשיו אתה משאיר אותם שם בחום האיום של יוני-יולי ובקצב הזה גם באוגוסט.

זה לא הגיוני, זה חייב להיות חלום. לא סתם חלום רע, חלום בלהות, אבל עדיין זה חייב להיות חלום, כי לא ייתכן שממשלת ישראל תשאיר אזרחים ישראלים להירקב למוות בידועין ולא תעשה שום דבר. לא ייתכן שראש הממשלה של ישראל משאיר אנשים למות בצורה הכי לא אנושית שקיימת.

אנשים חושבים שאני חזקה, שיש לי חוסן. ככל שעוברים הימים אני מבינה שהיה לי המון מזל שהצלחתי לצאת משם, הודות לעסקה. אבל איך יכול להיות שלשאר החטופים אין מזל כמו שהיה לי?

כשחזרתי מהשבי נפגשתי עם הרבה מאוד מנהיגים מרחבי העולם. נדמה שהסיפור שלי עורר בהם תקווה והשראה. כולם היו נחמדים, אמפתיים וחיזקו אותי, אבל לכולם ברור שהאחריות הכמעט בלעדית להחזרת החטופים מוטלת על ממשלת ישראל והעומד בראשה.

ואני? כל לילה מבקשת לחזור לשישה באוקטובר. ואם אי אפשר להחזיר את הזמן לאחור - אני מבקשת לפחות להתעורר מחלום הבלהות הזה. רק שיחזרו כבר הביתה.

נילי מרגלית נחטפה מקיבוץ ניר עוז ושחררה מהשבי אחרי 55 ימים. בתו של אליהו (צ'רצ'יל) מרגלית שנרצח ונחטף לעזה.

מתוך הספר "מר הפקרה - מורשתו של נוטע החטופים" ביוזמת פורום חיים - משפחות להצלת החטופים.

מיכל אסולין

זיכרונות דוהים

סְדָקִים,
חֲתָכִים עֲמָקִים,
שְׁבָרִים גְּלוּיִים,
מִתְפָּרְקִים,
מִתְפֹּרְרִים,
מִתְמוֹסְסִים,
גַּעְלָמִים.

דְּמִיּוֹן מִחֲשֶׁבְתִי,
רַגַע נְצָחִי שֶׁלֹא אָרַע,
חֵלוֹם מְצִיאֹתִי.
וְאוֹלֵי הַקָּאב אֲמַתִּי,
וְלִבִּי מְנַסֶּה לְהַפְרִידוֹ מִמְּנֵי בְּתֻחְבוּלָה
עַל מְנַת שְׁלֹא יִגְדֵל וְיִתְחַבֵּר אֵלַי
עַל יְדֵי הַשְׁוֹאָתוֹ לְצֵל.
וְאוֹלֵי בְּמִזְלִי יִצְלִיחַ בְּמַלְחַמְתּוֹ הַשְׁקָטָה
וְיָבֹוא הַיּוֹם בּוֹ אֲשַׁכַּח שֶׁהַפֶּלַק קָרָה.
אָכֵל זֶה לֹא מוֹעִיל,
אֵת הַנְּעֻשָׁה אֵינִי לְהַשִּׁיב,
וְאֶפְלוֹ הַזְּמַן לֹא יוּכַל לְהַצִּיל.

משה לוטם

אגדה לפסח

תארו לעצמכם שבוקר אחד אתם מקבלים את ההודעה הנוראה שהבת שלכם ושלושת ילדיה נחטפו לעזה. ודאי הייתם מרגישים שעולמכם חרב עליכם. כשהמשפחה שלי קיבלה את הבשורה הזו, זו הייתה בשורה משמחת ומלאת תקווה.

בוקר שבעה באוקטובר, 6:30, מתחיל במטח חריג ובלתי פוסק של טילים. משפחתי, המתגוררת בשלושה יישובים שונים במערב הנגב, נכנסת לקבוצת הוואטסאפ. יערה מדווחת שבתלמי יוסף הכול בסדר. גם הגר מדווחת שבכפר עזה הכול בסדר, אף על פי שכבר ב-6:45 הייתה אצלם בממ"ד אביגיל עידן, בתם של השכנים. בסביבות השעה 11:00 נותק הקשר עם הגר.

אולי זו דרך הטבע, אבל במשך שעות ארוכות סיפרנו לעצמנו שמן הסתם זו הפסקת חשמל, בעיית תקשורת – משהו מאלה. שום דבר לא הכיין אותנו לבשורות הנוראות.

לקראת הערב התברר לנו שכבר ב-11:00 שלחה הגר הודעה לאביחי שהמחבלים אצלם בבית. עולמנו חרב עלינו. גורלם של הגר, עפרי, יובל ואוריה היה אחד. תמונות מחרידות אפשריות של מה שקרה בממ"ד שלהם התרוצצו במוחנו ולא נתנו מנוח. ימי האבל שלנו החלו, אף שידיעה כזו לא ממש מצליחה לחלחל לעומק התודעה.

שלושים ושש שעות מזויעות ויגון בלתי נתפס עברו עד שהתקבלה ההודעה שהמשפחה שלנו נראתה שלמה, על הרגליים, כשהיא נחטפת לעזה.

המשפחה שלנו נחטפה לעזה. בנסיבות האלה לא הייתה יכולה להיות בעבורנו בשורה משמחת יותר. הם בחיים!

דקות ספורות עברו עד שהשאלות המטריפות החלו לנקר: האם הם יחד? האם דואגים להם לתנאים בסיסיים? האם יש להם מיטה? שמיכה? האם נותנים להם לאכול? (לא! רבע פיתה או ופל ביום אינם אוכל). האם יש מים? (יש. עכורים). איך הגר עוזבת אותם והולכת להתקלח? (דאגה מיותרת). האם ההפצצות של ישראל מסכנות אותם? (כן, ועוד איך!).

שאלות משאלות שונות המקפלות בתוכן דאגה ברמות שלא הכרנו בעבר. וכל זאת כשעדיין איננו יודעים שעם הגר ושלושת ילדיה נמצאת גם ילדה נוספת.

עשרים ושישה בנובמבר 2023 הוא עבורנו לא "עוד יום בחיים". קיבלנו את האהובים שלנו בחזרה. רזים, מלאים בכינים – אבל בחיים. הגר, שבמשך חמישים ואחד ימים הייתה בטוחה שאביחי נהרג, מקבלת עם חזרתה את מתנת חייה.

אזרחים טובים התגייסו להקל בכל דרך אפשרית את חזרת המשפחה שלנו לחייה החדשים. אין בית, אין עבודה, ועל מסגרות חינוכיות אין מה לדבר. "החברות שלי אלמנות, החברים של הילדים שלי יתומים". צריך להיפרד מהחיים הטובים והמאושרים שהיו להם עד שבעה באוקטובר ולנסות להתחיל מהתחלה.

הבת הנפלאה שלי. אביחי הגיבור. עוד בטרם החלים מהפציעה שנפצע בקרב מול המחבלים, יצא למלחמת חייו להשבת משפחתו. הנכדים האהובים שלי, מה יהיה עליהם? האם יחזור להם אי פעם האמון בבני אדם? מה ירגישו כאשר יבקרו אצל רופא ערבי, מאותם אלפי רופאים נפלאים העובדים במערכות הבריאות בארץ? האם גם הם יבינו שלא כל השכנים שלנו הם רוצחים צמאי דם, שרובם אנשים חפצי חיים השכויים בידי של ארגון טרור רצחני? עוד ועוד שאלות. מה עשתה המדינה? היכן היה הצבא?

הסיפור של המשפחה החטופה שלי, ובעצם של המשפחה כולה, אינו מזכיר לי את יציאת מצרים, את היציאה מעבדות לחירות. צריך הגדה מיוחדת ממש כדי לשלב בה סיפור הנרצח כמו אגדה.

משה לוטם, קיבוץ גבולות, פסח ה'תשפ"ד

משה לוטם הוא אביה של הגר ברודץ' שחזרה מהשבי עם שלושת ילדיה – עופרי, יובל ואוריה, נכדיו של משה ועם אביגיל עידן בת ה-4 לאחר שהוריה נרצחו בטבח. הם נחטפו מקיבוץ כפר עזה ב-7 באוקטובר 2023.

נכתב עבור ההגדה הדמוקרטית-אזרחית ה'תשפ"ד 2024

צללית החטיפה – יצירה מאת משה לוטם

יוסי גל

לפני החגים 2024

שלום לכם קוראים יקרים, איך הולך? מה המצב?
מוכנים לתקופת החגים? נכון שהשנה זה יהיה הרבה יותר מסובך ומורכב?
המעבר הזה לימי הזיכרון לחללי השנה שעברה,
כשאיתנו כל כך הרבה פצועים ומפונים וחטופים שבקושי נושמים בעמקי מנהרה.
אני גדלתי פה בקיבוץ גל-און להורים מדור המייסדים, אופטימי ונלהב,
למציאות שבה הקיום שלנו פה בישראל מובן מאליו.
בני הדור של הוריי בנו בישראל בית, יש שיאמרו וילה או ארמון מפואר,
כדי שהדורות הבאים יטפחו את המובן מאליו הזה וישמרו עליו מכל משמר.
הבומבה שחטפנו כולנו לפני כשנה בשבת השחורה, שינתה הכול ועדיין מעלה המון שאלות על כיצד, למה ואיך לעזאזל
כל זה קרה.
כמו למשל כמה ההישרדות והקיום שלנו בכלל בטוחים ומובנים מאליהם,
והאם אפשר לשמוח כשאת הגיבנת של השבעה באוקטובר הזה כולנו נושאים על הגב?
שאלה קשה אחרי תקופה שבה אזורים בארץ נכבשו ונרצחו מיטב בנינו ובנותינו, כשבמוקדי כוח בעולם מטילים ספק
בזכות הקיום שלנו כעם חופשי פה בארצנו.
כשהוויכוח הפנימי על איזו ישראל תהיה מתלהט לאלימות והוא כבר מזמן לא מנומס.
כשנשים, גברים וילדים שלנו אסורים בלי אור ואוויר בשבי במחילות החמאס.
אבל יש גם צד אחר לחגים שנציין, חברים וחברות,
המחשבה שחוזרת על גיבורי ישראל מנחל עוז, כפר עזה, בארי ושדרות.
ויש את גיבורות ישראל שדורסות סטיגמות מטומטמות על יכולותיהן ומקומן של נשים.
ויש גילויי ההתנדבות והקרבה ועזרה של ישראלים רבים מכל הדתות, המגזרים, הנטיות והגושים.
היש הזה הוא המקור לשאוב ממנו השראה, לחפש בו אמונה ועשייה מתוך הכאב.
לחצוב מתוכו אופטימיות ונחישות, שעמוק־עמוק טמונה לכולנו בלב.
למצוא מתוך המכה שחטפנו לפני שנה ישראליות חדשה ושונה,
ישראליות שתמשיך לשאת את האלונקה ותבנה פה מחדש מדינה.
לא, שמחה גדולה אין בי, אבל אמונה שניתן לעשות ולשפר. חיה ובווערת,
ואסור לתת לה להיכבות, כי צדק אהוד מנור ואין לי באמת ארץ אחרת.
בפועל השנה זה הרבה פחות תקופת חגים ויותר ימי זיכרון ועצבות
אבל היי, גם זה לא מובן מאליו והשנה במיוחד יש בזה המון משמעות.
ויש לנו המון מה לעשות כדי שאחרי החגים באמת לא יישא גוי אל גוי חרב, או אומר, אפשר גם לא אקדח, כמו לצעוק
בכל הכוח עד שהם יחזרו, לצעוק עד שנדע שהוא כבר הלך.
לצעוק בלי לומר לא עכשיו. לצעוק בלי לשאול בשביל מה,
כי אין ייאוש כלל בעולם רק חוסן, נחישות ובעיקר המון־המון נחמה.

מיכל סלמה

הקורס המזורז באבל

שלום לכל הרשומים,
 זהו השעור הראשון
 והאחרון
 בקורס המזורז באבל.
 קדם כל – חבויק
 (ממלץ שיהיה ארוך).
 פתחו את ברוז המלים
 באטיות.
 תחלה הוציאו אותן
 אחת אחת.
 מצטערת.
 בלתי יאמן.
 הוא היה מיחד.
 נסו לקרא את העיניים, את הגוף,
 שאלו: "מה אני יכולה לעשות בשבילך?
 מה יעזר לך עכשיו?"
 הביאו כוס מים.
 אמרו: "אני כאן."
 ואפשר גם לא לדבר בכלל.
 לשחק.
 לבכות.
 מתר להיות עצובים יותר משתייתם
 כל ימי חייכם.
 מתר לחוש חסר אונים.
 מתר להרגיש שאכל הוא
 משחק שח שאין לכם משג
 מה התנועה הבאה שלכם בו.
 זה בסדר לכעס.
 זה בסדר לרצות להיות לבד
 (אבל עדיף להיות ביחד).
 כדאי להחזיק בידו הרועדת של מישהו.
 זה בסדר אם פתאום מגלים
 שהיד הרועדת היא בעצם
 שלך.

שנה וגדי איננו. קמים בבוקר, אך לא מתעוררים מהסיון

איפה אתה גדי שלנו? האיש שכולו חיוך ונתינה, חוכמה ושמחת חיים, שכל חייו עזר להציל אנשים ברחבי העולם דרך חקלאות וניהול מי קולחין, נעלם בבת אחת מחיינו כשנחטף על ידי מפלצות החמאס בשבת הארורה של השבעה באוקטובר 2023.

אחד מכל ארבעה מבין 400 חברי ניר עוז נרצח באכזריות או נחטף. השאר ניצלו פיזית מהתופת, אך מתקשים לחזור לחיים נורמליים בבתי הארעיים שלהם. אין באמת חיים. יש הישרדות.

עברה שנה. 365 ימים של מאבק יום יומי. 52 שבועות ויום. כמעט 31 מיליון שניות של אימה בעבור כל אחד מהחטופים שלנו בעזה. ממדי זמן שקשה לעכל.

הקימה בבוקר מלווה לא פעם בשביב תקווה שאולי אתעורר למציאות אחרת שבה כל אסון החטיפה יתברר כחלום בלהות. התקווה לחיים טובים יותר מנצחת לפחות בשברירי השנייה האלו. אין לנו ברירה אלא לקחת חלק פעיל בשינוי המציאות, החזרת החטופים והשפיות. החזרת המשפחה לשמחה. החזרת המדינה לתקווה.

כל כך הרבה שאלות חוזרות, הולכות, שבות ומעסיקות בכל רגע פנוי. איך יכול להיות שסבא גדי, אבא, דוד וחבר קהילה בן שמונים לא הוחזר הביתה? איך יכול להיות שראש הממשלה הנבחר של מדינת ישראל דוחה שוב ושוב עסקאות שהיו על שולחן הדיונים שיכלו להחזיר את כולם הביתה? כיצד הוא יכול מר הפקרה לנאום בקול מלא יוהרה על ניצחון מוחלט? כיצד אפשר להתפאר בניצחון כשכל כך הרבה אזרחים נשחטו, חיילים נפלו ועשרות אלפי תושבים מפונים מבתיהם בדרום ובצפון הבווער? מה קרה לנו? מי הפכנו להיות?

הזלזול ביחסים הבינלאומיים של מדינת ישראל מדאיג אותי במיוחד. במשך שנים אני צופה מבפנים החוצה ומן החוץ פנימה ורואה מזוויות שונות כיצד אטאט שוקעת מדינת ישראל היפה, הטובה, המתחדשת והמחדשת לעבר האופל. הבבואה המשתקפת ממזב החטופים מנכיחה מציאות קשה. אולי אנחנו כבר לא מה שאנו חושבים שאנחנו?

רוח הסתיו מביאה איתה בשורה. האשכולות האחרונים שעל הגפנים במתיקות שיא שכמעט צורבת בגרון, כאילו רומזת לנו שאסור להישאר שאננים ומזכירה שעלינו לחבור יחד ולהילחם על ארץ ישראל שהוקמה לנו בזיעה ובחירוף נפש על ידי הסבים, הסבתות וההורים שלנו. שעלינו לשמור עליה ולהשקות אותה בטוב. זו משימת הדור שלנו. משימה שתחיל בהחזרת החטופים ותמשיך בחזרה אל יסודות מגילת העצמאות ושיקום הדיפלומטיה הבינלאומית, שבלעדיה עתיד מדינת ישראל מוטל בספק.

שנה חדשה בפתח. קשה לחשוב בביתנו על חג ושמחה. אנו מודים על מה שיש ומייחלים שהאומה כולה תזכה באפשרות להתחיל מחדש באופן מוסרי וערכי לפי מיטב המורשת הישראלית... מי ייתן ובימי החג נתבשר כי בשעות הקרובות נזכה לחבק את כולם בבית. שיפה ושונה תהא השנה אשר מתחילה לה עכשיו...

אפרת (כהן) מצ'קווה היא אחייניתם של גדי מוזס שנחטף מקיבוץ ניר עוז ומוחזק בשבי בעזה ושל מרגלית מוזס שנחטפה ושחררה מהשבי בעסקה. מומחית לדיפלומטיה תרבותית. לשעבר נספחת תרבות מדע וחדשנות בשגרירות ישראל ביפן

הביטו בהם! החזירו אותם הביתה!

65 hostages

36 bodies remain captive

Total of 101

Additional captives in Gaza who were kidnapped prior to October 7th, 2023.

(Data as of September 1, 2024)

StandWithUs

גברים. נשים. תינוקות. קשישים.
עדיין חטופים על ידי חמאס
#BringThemHomeNow

מייסד: אלירן דיין
עורכת אחראית ונקדנית: רוזי גולן
עורכים: אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

x.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

[he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

